

0212 – 12. februar

Hvis dere ikke omvender dere, skal dere alle omkomme på samme måten.

Luk 13: 3.

Nå sier du: «Men her står det tross alt: «Hvis dere ikke omvender dere, skal dere omkomme». Jeg vet nok at denne «omvendelsen» ikke betyr det samme som en forbedring, en fornyelse, helliggjørelse, eller en omgående utrensning av det onde i oss. Noe en nok ikke har krefter til, før en er blitt innpodet i Kristus og har fått Den Hellige Ånd. Men det må da i alle fall kreves det som ligger i dette ordet «omvendelse»; nemlig anger, sønderknuselse og sorg over synden. Jeg er redd for at min omvendelse ikke er som den bør være. Jeg er fremdeles hard og kald. Hvordan kan jeg da tro?»

Svar: Det er sant at det kreves en omvendelse. Og den begynner med en viss syndserkjennelse. Som senere, i våre forsøk på å forbedre oss, går over til en dypere erfaring av synden. Da opplever vi en åndelig fattigdom og mister all trøst i oss selv.

Men for at du skal kunne vite om denne din omvendelse er som den skal være, må du gå nærmere inn på hva den har som sin målsetting. For det som svarer til sin målsetting, det er jo slik det bør være.

Så spør vi: Hva er omvendelsens egentlige mål eller hensikt? Omvendelsens første og egentlige hensikt er slett ikke at du gjennom den skal bli slik Gud vil ha deg, og på det grunnlag bli benådet. Men at du skal drives til Kristus. Paulus sier: «Loven er en tuktemester til Kristus, for at vi skal bli rettfærdiggjort av tro».

Hvis du da ennå fortsatt kan leve opptatt av verden, i kjødelig trygghet, borte fra Kristus, uten visshet om at du er benådet av Gud. Da er din opplevelse av synden helt sikkert for liten. Og kan du fremdeles slå deg til ro og tro du er frelst og salig, bare du strever med din egen omvendelse, med din anger, bønn osv., da er din syndserkjennelse ennå ikke rett.

Men så snart du ikke får noen fred, ikke kan leve i verden og i uvisshet om du har Guds nåde. Og spesielt når du er kommet til det punkt at du ikke kjenner noen som helst trøst i deg selv, din egen omvendelse, anger og bønn. Men må, helt og holdent, slik som du er, ta din tilflukt utelukkende til nåden i Kristus. Da er din omvendelse rett. For den oppfyller sin målsetting; den skulle drive deg til Kristus. Og i ham er du reddet og frelst, du er innenfor murene i tilfluktsbyen. Den som har Sønnen, har livet.

Du skjønner at hvis syndserkjennelsen er rett, da opplever du den ikke slik at du selv blir tilfreds med den. For da ville du snart ha din trøst i den. Da fikk du din trøst i noe i deg selv. Og det var tvert imot all slik trøst som skulle tas fra deg.

Den rette omvendelsen skaper misnøye med vår omvendelse. Ja, viser oss vår hardhet, vår tilfredse lunkenhet, denne innerste, dypeste fordervelsen i oss. Så du tvinges til, – ikke som noen flyktig følelsessak –, men som din fullstendige overbevisning, en dyptpløyende dom over deg selv om at du er hard, lunken og likegyldig, ugudelig, fortapt og fordømt. Først da får Kristi blod æren for at bare det kunne frelse deg.

Kort sagt: Spør du hvor mye syndserkjennelse det altså kreves, kan vi svare deg: Det er ikke mye – bare så mye at du ikke kan leve uten Kristus. Ikke kan få fred før du er frelst i ham. Det kreves ikke mer, men heller ikke mindre.

Det er også en stor villfarelse å tro at vi først skal ha en tid med sorg over synden. Så kommer tro, fred, fryd og stadig helliggjørelse etterpå. Nei, begynn bare å tro på Kristus, og følg ham så i den daglige omvendelsen. Så skal du nok også få kjenne synden sterkere enn før.

Et av de alle fineste og sterkeste kunstgrep djevelen bruker, er dette: Vi tenker oss et menneske som tror alt Guds ord, og vil også gjerne ha Ordets kraft i hjertet, og til å leve etter Ordet. Men dette mennesket har en stor synd på sin samvittighet. Da planter djevelen denne tanken i ham: «Selvsagt er evangeliet sant, nåden stor og all synd tatt bort. Så alle vanlige syndere kan selvsagt få nåde. Men, – med deg er det noe ganske annet. Du vet jo godt selv hva du har gjort. Hadde det bare ikke vært en slik synd (som en av de hemmelige eller åpenbare syndene mot det femte, sjette eller sjuende budet), da hadde du nok kunnet få nåde. Men med deg er det noe ganske annet».

Dette at «med deg er det noe ganske annet», er det giftigste kunstgrep den gamle slangen bruker. Han er jo «en løgner og morder fra begynnelsen». For sannheten er at det finnes ikke noe som helst unntak, ikke noe spesielt forhold som Kristi blod ikke fullkomment og sterkt nok har sonet for, når en hjelpeløs synder tar imot det ved tro.

Det er jo dette som er evangeliets dypeste innhold, stadfestet både i ord og eksempler gjennom hele Det gamle og Det nye testamente: «Om så dine synder er blodrøde, skal de bli snøhvite. Om de er røde som purpur, skal de bli som ull». Et talende vitnesbyrd er David, som hadde drevet hor og drept kvinnens mann. Likeså Manasse, røverer på korset, den store synderinnen, Peter som fornektet Jesus, og mange andre slike eksempler.

Ja, det er nettopp for slike store synders skyld, som ingen andre i himmelen eller på jorden kunne hjelpe oss med, at Guds Sønn ble menneske, utgjøt sitt blod og døde. «For at hver den som tror på ham ikke skal gå fortapt, men ha evig liv».